

MISIE

4

2019

BOLÍVIA

PRVÝ
TÝŽDEŇ

ZADYMENÉ
VIDENIE

V OHNIŠKU

Záhada
TERMITOV

Ohorené
KRÍDLA

Hovorí sa, že „dvakrát nevstúpiš do tej istej rieky“. Ja by som mohol dodať, že ani nepriletíš do tej istej Bolívie.

Keď som po dvoch mesiacoch opäť pristál na letisku v Santa Cruz, omráčilo ma nielen teplo, ale aj silný zápach spáleného amazónskeho pralesa. Bola to predzvesť viacerých koncov a začiatkov.

Nové číslo časopisu Vám prináša prvé dojmy a zážitky z misií v oblasti Čikitánie, kde stále horí, a Guarayos, kde sa nachádzajú mne zverené farnosti.

Ján Piatak, misionár

PRVÝ TÝŽDEŇ

Po štvorročnej misii som bol na Slovensku predĺžiť dobu pôsobenia v Bolívii a hľadať kňaza, ktorého si Boh vyvolil, aby rovnako ako ja, vycestoval na misie.

Cítil som túžbu stretnúť sa s blízkymi, rodinou, poďakovať sa osobne ľuďom, ktorí sa modlia a prispievajú na misie a hovoriť o misiách na druhej strane sveta. Rovnako tak sa na chvíľu stíšiť, načerpať v prírode, či pri duchovných cvičeniach.

Okamžite sa mi začal napínať kalendár s prosbami o odslúženie svätej omše, prednášku, návštevu, besedu, katechézu i rozhovory pre katolícke média. Tých pár týždňov sa mi zdalo ako pár dní.

Na jednej strane ďakujem Bohu, že sa mi podarilo stretnúť aspoň niektorých z Vás, čitateľov a prispievateľov. Na druhej strane som si uvedomil, že to bolo podobné ako v Bolívii. Čokoľvek

som urobil, bola to len kvapka v mori. Mám však nádej, že všetok obetovaný čas mal zmysel a prinesie ovocie.

Podpisom kontraktu otcov biskupov Štefana a Antónia o mojom ďalšom pôsobení v Bolívii sa pre mňa opäť potvrdila Ježišova radikálna výzva zanechať rodičov, súrodencov, priateľov a Vás blízkych na Slovensku, zbaliť iba to najnutnejšie, čo vojde do jedného kufru a vydať sa k mojim farníkom. Dobrým zvykom dovolenkujúcich misionárov je navštíviť aj rodiny spolumisionárov a prevziať od nich niečo z domácej kuchyne. Verím, že sa Ondrej a Sára na Vianoce potešia darčekom, ktoré budú rozvoniavať Slovenskom.

Vo farnostiach El Puente a Yotaú, kde pôsobím, som veľmi rýchlo vbehol do pracovného kolotoča. Tri slávnostné, odpustové sväté omše počas týždňa, spojené s krstami, procesiou, tancom a tradičným hudobným doprovodom. Medzi to prišli tri pohreby. Každú chvíľu niekto prosil o krstný či birmovný list. Rozbehli sa stretká, pravidelné sväté omše. Tešil som sa, že som tu užitočný. Aby nevyšiel žalúdok z cviku, hneď ma zahrnuli domácimi nápojmi a jedlami.

Cestovanie pralesom v štyridsať stupňových horúčavách bolo sprevádzané silným vetrom, ktorý dvíhal prach a vysušoval aj zvyšky lagún, kde som už márne vyzeral bociany a emu. Kravy hľadali na suchých poliach posledné zvyšky trávy. Cez cestu mi prebehlo päť opíc, ktoré ťažko hľadali úkryt na stromoch bez listov. Krokodíly nebolo vidieť na zvyčajnom mieste v rieke, iba pri ceste ležal malý vysušený krokodíl.

V ten večer som v pralesi poblúdl. Pre zvirnený prach sa mi zdalo, že už som na križovatke do komunity Lagunillas, a tak som nesprávne odbočil. Bolo to, ako keby ste šli fujavicou po tme. Zrazu bolo všetko neznáme. Nakoniec som s meškaním dorazil do Lagunillas, kde ma pri škole čakali dedinčania s prosbou o modlitbu za učiteľa, ktorého našli po troch dňoch hľadania v lese mŕtveho.

Spomínam si, že pred odpustovou slávnosťou bol veľmi aktívny, pozýval ľudí na svätú omšu, pripravili sme si spev, ako jediný vedel hrať na gitare. Čo sa stalo potom, je záhadou. Modlitby sme ukončili požehnaním domu zosnulého. Domov som sa dostal po polnoci, bez ďalšieho blúdenia.

Nakoľko je mesiac september osobitne venovaný štúdiu svätého písma, na stretnutiach v komunitách a s mládežou sme sa venovali Matúšovmu evanjeliu, ku ktorému boli pripravené meditácie. Veď „viera je z hlásania a hlásanie skrze Kristovo slovo“ (Rim 10, 17).

Medzi staršími v oblasti Guarayos sa ťažko hľadali ľudia, ktorí by vedeli čítať. Ale na základe počutého sa veľmi pekne podelili s tým, čo im Slovo prinieslo.

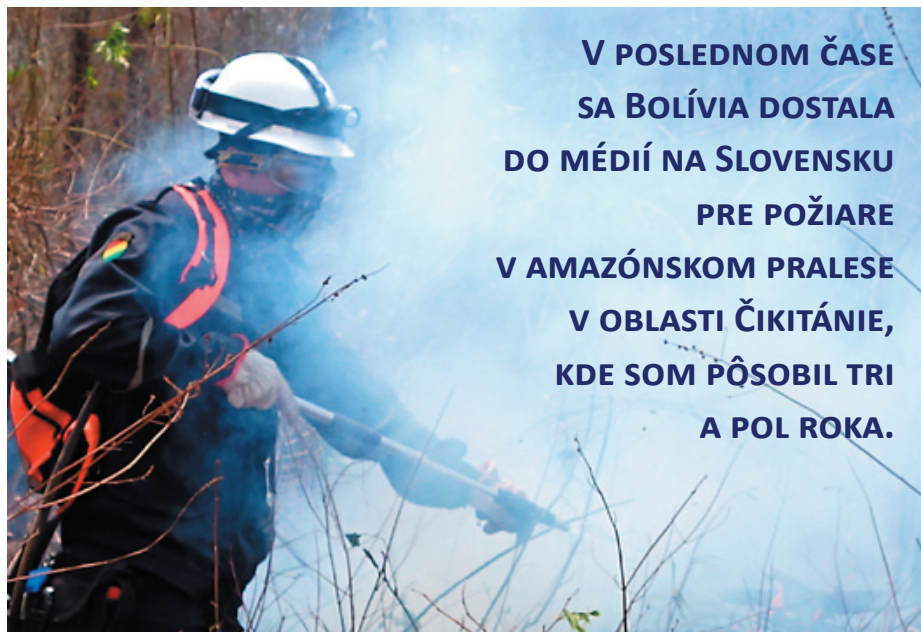
Hoci nie je veľkonočné obdobie, pri svätých omšiach v komunite Monte Sinaí som vždy dovolil zapáliť aj paškál. Bohoslužby slávime v nedokončenom kostole, ktorý zatiaľ nijako neupriamuje pozornosť na tajomstvá viery. Na paškále je dobre viditeľný zmŕtvychvstalý Ježiš a v pozadí je kríž. Keď som ich pred omšou pre vietor poprosil aby dobre osadili sviecu a ochránili svetlo, vyriešili to originálne. Sviecu dali do vedra a do polovice ju zasypali zemou. Z plastovej fľaše urobili ochranu proti vetru, priviazali ju zvinutou igelitovou taškou a vec bola prakticky vyriešená. Na názor liturgistov sa asi pýtať nebudem, ale môžem Vás ubezpečiť, že pastoračne bol účel splnený. Ba viac. Tešilo ma, že môžem slúžiť svätú omšu práve tam a s nimi. Tak zbehol prvý týždeň misíí.

ZADYMENÉ VIDENIE

Viacerí sa čudovali, že vedenie štátu odmieta pomoc okolitých krajín. Je to však obraz dlhodobého postoja. Bolívia si dosť nešťastne volí systém „my sami, bez pomoci iných“. Chce si tak liečiť staré rany, keď boli kolonizovaní Španielmi a ukázať, že už sú vo všetkom samostatní.

Požiare však ukázali, že bez pomoci iných to nejde. V celej krajine sa dvihla obrovská vlna protestov, proti nečinnosti vedenia štátu. Dlho trvalo, kým sa niečo rozhýbalo a začalo sa konať. Situáciu zhoršil aj fakt, že prezident podpísal dokument o kontrolovanom vypaľovaní. Znamená to, že bolo povolené podpáliť porast a s ním popadané stromy, kde malo byť ďalšie poľíčko na siatie. Vypaľovanie

V POSLEDNOM ČASE SA BOLÍVIA DOSTALA DO MÉDIÍ NA SLOVENSKU PRE POŽIARE V AMAZÓNSKOM PRALESE V OBLASTI ČIKITÁNIE, KDE SOM PÔSOBIŁ TRI A POL ROKA.

sa však stalo cieľené a zničilo obrovskú časť Čikitánie spolu s ľudskými obydľami. Odkrylo sa aj „laboratórium“ na výrobu drog,

ktoré bolo pri komunite Monte Verde. Domorodí obyvatelia vraj o ňom dobre vedeli, no nik sa do toho nechcel miešať. Cestu k nemu volali „camino rojo“, čo znamená červená cesta, alebo presnejšie, v prenesenom zmysle krvavá cesta.

Situácia na štátnej úrovni sa preniesla aj do Concepción. Keď tam prichádzali zahraniční dobrovoľníci pripravení hasiť, buď nedostali žiadne informácie kde môžu ísť, alebo ich nechali sedieť celý deň pri katedrále.

V horšom prípade boli istou skupinou ľudí rovno poslaní preč so slovami „nepotrebujeme vás, my si to hasíme sami“. Takto odišli preč stovky zahraničných dobrovoľníkov.

Ľudia, vidiac zo správ v médiach, čo sa robí, začali robiť zbierky a posilať šatstvo, vodu a potraviny do Concepción. Ťažko sa to píše a ešte ťažšie verí, ale aj táto pomoc bola veľakrát odmietaná, alebo skonfiškovaná. Viaceré organizácie sa nenechali odradiť. Vydali sa do komunít samy, chceli vidieť ako to tam vyzerá, odovzdať veci ľuďom osobne, urobiť niekoľko záberov a priniesť svetu aktuálne správy.

Nakoľko táto činnosť nebola dobre zmapovaná a organizovaná, charitatívna pomoc sa dostávala spočiatku

do terénu dostali statoční hasiči, vojaci a dobrovoľníci z Bolívie. Pustili sa do nerovného boja. Kým oni hasili, boli úmyselne zakladané nové požiare. Prichádzala

len do okrajových komúnit. Tam povedali, že sa im spálilo všetko a tak sa ďalej pomoc nedostala.

Smutným faktom je, že iná skupina ľudí sa už tešila z vypáleného pralesa a rozdeľovala si územia. Ba podpaľovali aj ďalšie časti, aby bolo v období dažďov viac pôdy na siatie. Navyše ak videli, že prichádza potravinová pomoc, vedeli že bude o nich postarané.

Bolo náročné orientovať sa v tom veľkom chause a zistiť, kto do ktorej skupiny patrí. Či niekto pomoc potrebuje, alebo ju len predstiera a veselo vypaľuje prales.

Síce na európske pomery dosť neskoro, ale predsa sa

pomoc od štátu, no v Roboré však cisterny hodiny stáli na námestí. Čakalo sa na fotografov, aby šlo konečne do médií, že je tu účinná štátna pomoc.

V sobotu, 7. septembra 2019 umrel pri hasení požiaru pri komunite Palestina vo farnosti Maria Auxiliadora na zlyhanie srdca tridsaťštyriročný dobrovoľník, Pablo Miguel Suárez Núnez. Patril do 14 člennej skupiny Ajayu, ktorá pricestovala z La Paz. V nedeľu bola v katedrále v Concepción zádušná svätá omša. Po nej dobrovoľníci vyniesli sochu Panny Márie, patrónky mesta a pri procesii ju prosili o orodovanie, aby prišiel dážď, ktorý by uhasil všetky ohne.

Všetky tieto situácie ma viedli k tomu, aby som zašiel osobne do Čikitanie, zistil, ako sa situácia vyvíja a hľadal spôsob, ako im pomôcť.

V OHNIŠKU

Farnosť Maria Auxiliadora – Pomocnica kresťanov, som navštívil v pondelok, 9. septembra 2019. Prejdením pomyslenej hranice Guarayos a Čikitánie sa viac a viac „stmievalo“. Hustý, štiplavý dym vytváral dojem, že je bláznovstvo vchádzať do pece, odkiaľ nemusí byť východ.

Zastavil som v železiarstve a nakúpil aspoň jednoduché pracovné rúška na dýchanie. Viacerí ľudia v Concepción ich mali na tvárach tiež. Chcel som osobne vidieť, ako to vyzerá pred katedrálou a rozprávať sa s ľuďmi. Chýbala mi veľká informačná tabuľa, ktorá by usmerňovala všetkých, ktorí

chcú poskytnúť pomoc, alebo ju hľadajú. Iba pri domoch boli dva oznamy, že spolok žien poskytne pomoc dobrovoľníkom. Ponúkala sa voda a káva. Pri jednom dome bola bandaska s vodou a s oznamom, aby sa občerstvili dobrovoľníci. Ulica pred katedrálou bola zatarasená, aby tam nevošlo žiadne auto.

Istý muž mi s bolesťou hovoril, ako bol prosiť o pomoc cisternu s vodou a dostal odmietavú odpoveď s vysvetlením,

že cisterna nebude hasiť pozemky v osobnom vlastníctve ľudí. Na druhej strane sa však dočkal veľkej pomoci. Dostal sa k veciam, ktoré ľuďom v Concepción nechali odmietnuť

zahraniční dobrovoľníci: prilby, noše na vodu, rukavice, dýchacie prístroje. Dal tak dokopy dobrovoľníkov a boli hasiť požiar.

Po príchode do vedľajšej farnosti Maria Auxiliadora ma zaujímalo, ako funguje Cirkev v tejto situácii. Aktivita Katolíckej charity vo farnostiach sa jednoznačne upriamila na pomoc Čikitánii. Farár Tomáš spolu s kaplánom Michalom mi ukázali plnú miestnosť vecí, ktoré

im prichádzajú z blízka i ďaleka. Šatstvo, voda, cestoviny, olej a ryža boli najčastejšie dary. Preto kňazi spolu s rehoľnými sestrami neustále navštevujú komunity a zisťujú aktuálne potreby. Tie sa menia zo dňa na deň. Najviac je potrebná voda. Posledné zvyšky vody v komunitách sú kontaminované tak, že ju ani zvieratá nechcú piť. Preto viacerí odchádzajú do Concepción, do komunitných domov, kde si navzájom pomôžu.

Pred odchodom do komunit som sa dozvedel, že momentálne je v Čikitánii 51 požiarov. Najviac, jedenásť v oblasti Concepción. Desať v San Ignacio de Velasco, desať v San Matías, päť v San

Antonio de Lomerio, štyri v San Julián, tri v San Rafael, tri v Robore, dva v Charagua, jeden v San Miguel de Velasco, jeden v Puerto Suárez a jeden v San José de Chiquitos.

Otec Tomáš, sestra Blanka, zodpovedná za charitu vo vikariáte a ja sme sa vybrali do pralesa smerom na Monte Verde, kde boli aktuálne hlásené najväčšie

požiare, ktoré smerovali do komunit Madrecitas a Palmarito, ktoré poznáte z predchádzajúcich čísel časopisu. Prechádzali sme dedinu za dedinou a osobne zisťovali o najaktuálnejšie potreby. Nemalo zmysel zobrať so sebou šatstvo, či jedlo a len tak, bez rozmyslu rozdávať. To by sa zbehli ľudia ako včely a bol by problém, prečo dostal ten toľko, keď má menej detí a podobne. Nakoľko sa v utorok chystal otec Tomáš opäť tým smerom, spisovali sme komu, čo a koľko treba. Zobrali sme so sebou „iba“ vodu, ktorú sme dávali každému, koho sme stretli pri ceste.

Silným momentom bolo, keď nám dedinčania z Villa Nueva hovorili, ako sa nedávno požiar priblížil úplne ku komunite. Vtedy vybrali tých pár vecí, ktoré mali v domoch a odniesli do susednej dediny San Pablo del Norte. Jednoduché, zväčša slamené a drevené domčeky by vzbíkli ako zápalky. Našťastie, nestalo sa tak. V dedine sme stretli skupinu pätnástich vojakov v základnej službe

z Cochabamby, ktorí spolu so svojím veliteľom čakali na skromný obed.

Dedinčania im upiekli chlieb a dali banány. „Len keby sme im mali dať čo jesť. Inak odídu a kto nás ochráni pred ohňom?“ povedala ustarostená pani a zahľadela sa na stúpajúci dym blízko komunity, ktorý silný

vietor hrozivo dvíhal. Vypálený amazónsky prales za Villa Nueva nás preniesol do iného sveta. Vietor roznášal biely popol. Akoby ste boli v zasneženej, zakliatej krajine. Zimomriavky som cítili pri myšlienke, že takto končia tisíce hektárov pralesa v Čikitánii.

Oddychovali, naberali nové sily. Poviem vám úprimne, každý z nich bol pre mňa obrovským hrdinom, ktorý dobrovoľne

Zásobili sme ich pitnou vodou. Bol to oddiel z Cochabamby a La Paz. Spolu ich bolo skoro sto osôb. Pomaly sme sa blížili do dediny Palestína, kde pred dvoma dňami umrel Pablo Miguel Suárez Núñez. Rozprával som sa s jedným z mužov, ktorý ho našiel. Povedal, že Pablo neumrel pri hasení otvoreného

8 Za komunitou sme zastali pri skupinke troch hasičov, ktorí si rýchlo dopĺňali vodu do vakov. Nebolo však veľa času na rozhovor s nimi. Zapli majáky a povedali, aby sme si uvedomili, že ak pôjdeme za nimi, vstupujeme do aktívneho požiaru. Ďalších dvoch sme zobrali na zadnú, otvorenú časť auta. Zoskočili pri prvých plameňoch a pustili sa do práce. Potom sme prechádzali dymom. Kde tu sa mihali svetlá z čeloviek hasičov. Videli sme ich v plnom nasadení ako podávajú hrdinské výkony. Konečne sme vyšli z ohňa a zastavili na mieste, kde mali stanovište. Stála tam veľká cisterna s vodou. Prvú pomoc zabezpečovala skupina z Potosi.

Viacerí hasiči nevládne ležali pod autom s náradím, kde našli tieň. Ďalší sa snažili trochu umyť. Silný pohľad bol na dobrovoľníka, ktorý si ostril mačetu. Od únavy rezignoval na neustále oháňanie sa pred hmyzom, ktorý si vychutnával slaný pot. Mnohí si ani nevládali dať dolu prilbu z hlavy.

prinášal obeť až po nasadenie vlastného života.

ohňa. Stalo sa to v čase, keď boli skontrolovať, či netlie uhasená časť, lebo to bola Pablova funkcia, ako dobrovoľníka. Zvyčajne chodia po dvoch, alebo troch. Chybou bolo, že Pablo ostal na jednom mieste sám. Keď mu prišlo zle, nemal mu kto pomôcť. Po incidente odišli najvyšší zodpovední do Santa Cruz. Hasičský zbor Ajayu však fungoval ďalej.

Palestínske ženy im na tretiu popoludní chystali obed. Ukázali nám novú plynovú pec, ktorú im včera dovezli z jednej charitatívnej organizácie a k tomu

kurčatá. Na ďalší deň im však ostala už iba ryža a cestovina. Záchranári mali v dedine jednoduchý tábor. Viacerí našli strechu nad hlavu aj v sakristii a kostole sv. Tomáša.

Spísali sme všetko potrebné a vydali sa na cestu domov. Mali sme na papieri presné počty čo, kto a kde potrebuje. Mali sme stanovené priority i plán na dlhodobú pomoc. Pri ceste

späť sme stretali ďalšie kamióny s odvážnymi záchranármi. Hrialo ma pri srdci, že toľkým ľuďom záleží na záchrane Božieho diela, amazónskeho pralesa. Aj vďaka Vašej pomoci som mohol nechať otcovi

Tomášovi peniaze na kúpu potravín a vecí, ktoré sú nevyhnutné na najbližšie dni a nenachádzajú sa medzi dovezenými darmi.

Pred spaním som si prečítal správy, že jedna zo skupín dobrovoľníkov pôsobiacich v Concepción rezignovala. Krátko na to, ako dohasili požiar, vznikol

blízko nový. Našli tam fľašu od alkoholu a na inom mieste zasa bandasku a bolo cítiť diesel.

Zaspával som vidiac ich ležať unavených na smrť pod autom. V Guarayos bývame často bez vody a elektriny. Ale horšie je líhať si s pocitom, že vaša práca je zbytočná a znevážená. Po dopísaní článku som vyšiel von a spustil sa jemný dážď, ako predzvesť. Človeku je veľa vecí ťažkých a nemožných, ale Bohu nie. Vďaka Panna Mária za orodovanie.

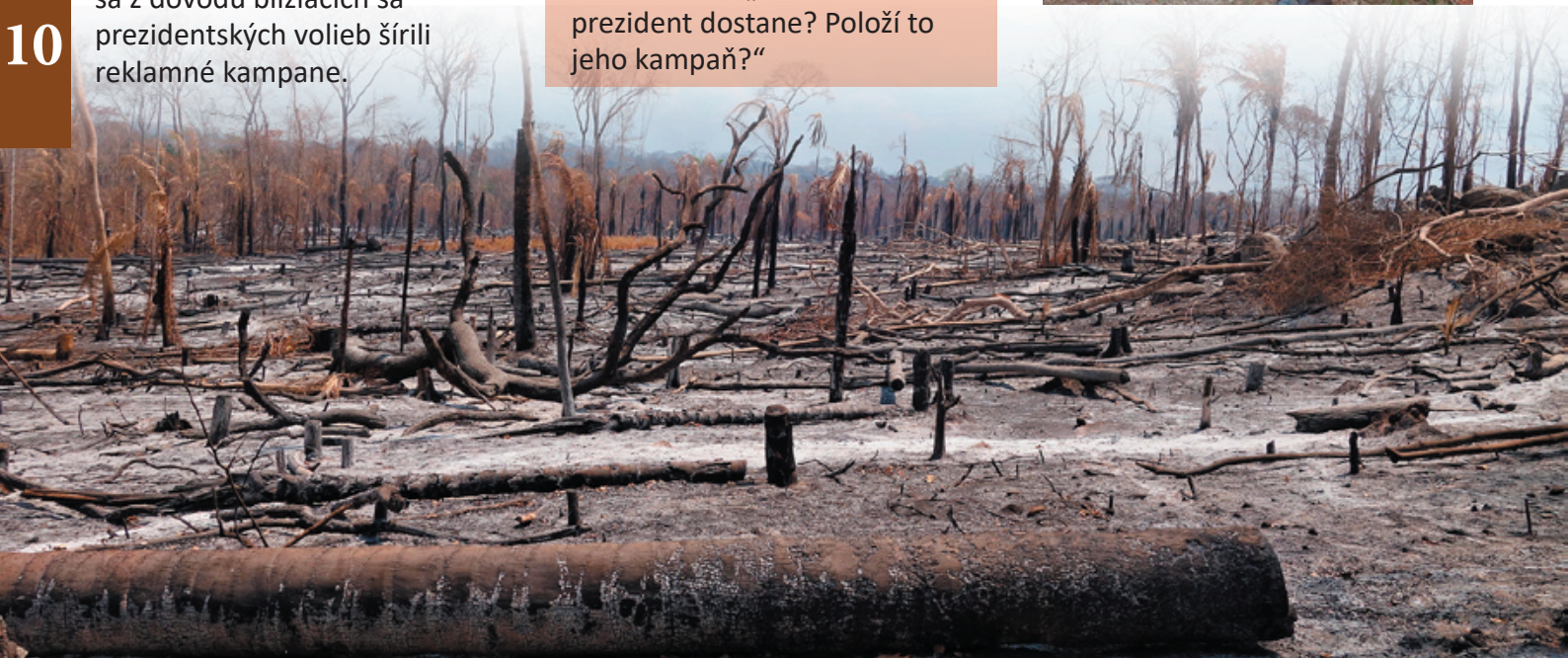

Záhada TERMITOV

Brúsil som strop na sakristii a natieral ho, aby sa tam znova nedostali termity. Ticho sa tam vkradli a postupne si podmaňovali celé podkrovie. Dobre zorganizovaní, akoby z nadhľadu, pozorovali všetko a získavali kontrolu. Zabezpečovali sa, aby v období dažďov boli v suchu. Popritom som počúval rádio, v ktorom sa z dôvodu blížiacich sa prezidentských volieb šírili reklamné kampane.

Bol som zvedavý, ako sa bude situácia v štáte prezentovať. Medzi ľuďmi sa totiž povrávalo, že štátna pokladňa aj s rezervami je prázdna a nik nevie, ako ju naplniť. Zvýšiť ceny, dane? To by vyvolalo nevôľu ľudí. Navyše pre neutíchajúce požiare a protesty na uliciach si ľudia kladli otázku: „Ako sa z toho prezident dostane? Položí to jeho kampaň?“

Z rádia šli na neho samé chvály o tom, ako plní svoj sľub a mení Bolíviu k lepšiemu. Hovorilo sa o budovaní ciest. Dvaja rečníci veľmi jasne pomenovali situáciu. „Cesty už staviame. Preto prioritou číslo jeden je teraz mať čo najviac pôdy. Tak budeme pestovať vo veľkom a vyvážať za hranice.“ Nasledovalo vysvetlenie,

v štýle spolúčenia s najbiednejšími. „Vy, ktorí máte osem detí, dobre viete, aké je ťažké zabezpečiť im obživu, vzdelanie, výchovu a postarať sa o nich. Čím viac pôdy na obrábanie, tým viac možností

na zabezpečenie rodín.“ Niektorí rečníci vystupovali na mítingoch, kde po prejave zožali veľký potlesk. Ďalší hovorili podobne zo štúdia.

Nakoľko Bolívii došli zásoby plynu, rozhodla sa pre kontrakt s Čínou a predaj hovädzieho mäsa. Jednalo sa o veľké čísla, ktoré by pri množstve súčasných

pastvín nebolo možné naplniť. Za povšimnutie stojí fakt, že dohoda bola podpísaná v čase, keď vyhorel amazónsky prales v Čikítánii.

Môžeme viesť debaty a vyslovovať vzletné prirovnania, že amazónsky les

sú pľúca sveta, ale plechovky s amazónskym vzduchom asi na dračku nepôjdu, hoci o tatranský vzduch v plechovke je dosť veľký záujem.

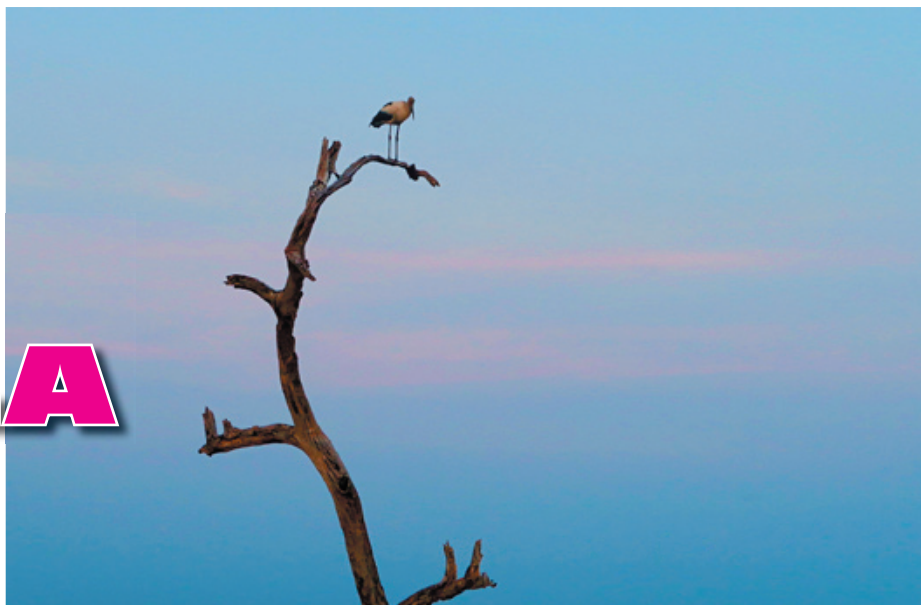
Zamyslime sa nad touto záhadou, dajme si veci do súvislosti a položme si otázky súvisiace s požiarmi v Bolívii. Prečo odmietali skorú a zahraničnú pomoc?

Prečo nepustili zahraničných dobrovoľníkov, ktorí prišli na vlastné náklady do terénu? Prečo nechali ľudí protestovať a kričať: „Robte niečo, Bolívia horí!“? Prečo poslali hasičov do terénu až neskôr? Prečo boli denne úmyselne zakladané nové požiare? Aká skupina ľudí je za tým? O čo tu ide? Nebude to tak trochu ako s termitmi?

Ohorené KRÍDLA

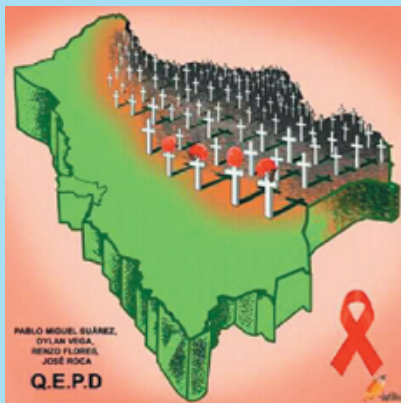

Prešiel týždeň. Vybrané médiá prinášajú „pozitívne“ správy, že počet požiarov klesol na 47. Na druhej strane sú tu správy o tom, že zhoreli dediny spolu s domácimi zvieratami a hydinou. O mŕtvych zvieratách prichádzajú vždy nové správy. Matka zosnulého dobrovoľníka Pabla Miguela, zdrvená tým, že žiadna z autorít jej nevenovala pozornosť, povedala, že nechce situáciu politizovať, ale ohne nevznikajú samé.

V Čikitánii zomreli ďalší traja hasičskí dobrovoľníci. Vyčerpaní sa šli osviežiť do jazera. Jeden sa začal topiť a dvaja, ktorí mu šli pomôcť, sa utopili s ním. Hovorí sa viac o tom, že hasiči by pri hasení ohňa mali byť nasadení maximálne desať dní za sebou.

Situácia sa zhoršuje silným vetrom. Za deň sa oheň posunie o kilometer a spáli sto až stopäťdesiat tisíc hektárov pralesa. Blíži sa k národnému parku Noel Kempff Mercado. Zakladá sa preto preventívny protioheň, aby sa požiar pred parkom zastavil. Situácia je už bez prichádzajúcej širokospektrálnej pomoci zo zahraničia nepredstaviteľná.

Zároveň domácich dobrovoľníkov každý deň ubúda. Unavení odchádzajú domov. Mnohí slúžili viac ako 50 dní, hoci pri príchode nemali vôbec vedomosti, ako sa to robí.

Ľudia sa zmobilizovali a vytvorili už 38 odberných miest materiálnej pomoci pre 7 postihnutých regiónov. Stále prebiehajú nejaké

demonštrácie pred mestským úradom v Santa Cruz. Početná skupina Čikitáncov ide na znak protestu pešo zo San Ignacio do Santa Cruz, čo je viac ako 450 km.

Arcibiskup Santa Cruz, monseñor Sergio Gualberti Calandrina vyzýva všetkých na „Pochod viery“ listom, v ktorom dosť otvorene pomenúva situáciu:

„V mene Boha musíme pozdvihnúť náš hlas, spojiť sa v modlitbe a ochrániť náš Spoločný Dom, dar Boží a zdroj života pre všetkých. Požiare v Čikitánii nám na jednej strane ukazujú ambície ľudí, ktorí sú schopní pre svoje záujmy ohroziť náš súčasný a budúci život. Na druhej strane nám ukazujú rozvíjajúci sa model konzumizmu a predátorstva, ktorý stále viac prehľbuje klimatické zmeny.“

Ďalej ocenil záslužnú prácu ľudí. „Každý deň sme svedkovia konkrétnych gest bratskej blízkosti a solidarity s ľuďmi zasiahnutými požiarom, zo strany miestnych a zahraničných dobrovoľníkov, rehoľníkov, rehoľníč, kňazov, farností a iných inštitúcií cirkevných i civilných, ktoré si vážime. Povzbudení toľkými svedectvami pozývam

aktívne sa zúčastniť na „Pochode viery pre Čikítániu“. Počas pochodu môžete odovzdať svoje dary pre ľudí v postihnutých oblastiach, ktoré budeme distribuovať tak rýchlo, ako to bude možné.

Pochod bude mať charakter náboženský, ktorý je nám vlastný. Spojíme sa ako kresťania, katolíci, evanjelici a ľudia dobrej vôle k modlitbe, zamysleniu a obnove nášho záväzku starať sa o Stvorenie a zachovať mier.“

Monseñor Antonio, biskup Apoštolského Vikariátu, ktorého značnú časť tvorí Čikítánie, sa toho času v Poľsku zotavuje z operácie. Pozorne sleduje situáciu a povzbudzuje nás k ďalším aktivitám. Zo správ vyberám niekoľko myšlienok.

„Správy a fotografie zhorenej Čikítánie mi kladú otázky: Čo nám chce povedať Boh Stvoriteľ, ktorý stvoril prírodu tak krásnu a teraz toľko trpí? Čo by sme mali robiť my, stvorenia na jeho obraz, vidiac toľko deštrukcie Spoločného Domu a jeho obyvateľov, živých bytostí? Uvedomujem si, že vo farnostiach sa úpenlivo modlíte o príchod dažďov. Zbierajú sa všetky potrebné veci prostredníctvom farských

a vikariátnej charity a podobne. Za toto všetko vám ďakujem. Ale stále sa pýtam: Čo viac by sme mohli urobiť? Čo viac môže urobiť naša Cirkev, kňazi, rehoľníci, rehoľníčky, farské skupiny, inštitúcie, pre dobrý život v trpiacich regiónoch? Kladiem tieto otázky v čase vešpier začínajúcej sa Synody o Amazónii.

Chystáme sa osláviť misijný mesiac október. Je to výzva pre všetkých, ktorí krstom prijali misijné povolanie. Naše poslanie musí byť teraz spojené so životmi ľudí v postihnutých oblastiach. Je to Spoločný Dom, o ktorý sa musíme starať. V ňom sú osoby, ktoré potrebujú našu konkrétnu pomoc. Túto moju starosť zdieľam s vami, ktorí ste v tomto prostredí. Vidíte veci lepšie z blízka, ako ja z diaľky...“

Obrázok Čikitánskeho anjela s ohorenými krídlami sa stal symbolom, ktorý nám v kostole pri oltári našu misijnú starosť neustále pripomína. Ohorené krídla akoby naznačovali vyhasínajúce životy ľudí i zvierat, prírodu i kultúru. A rovnako aj zármutok zo zničeného Božieho diela. Doteraz ohne zničili 43 percent pralesa v Čikítánii. Turisticky známa okružná cesta Čikítániou s návštevou jezuitských redukcií ziva prázdnotou. V hoteloch

nie sú žiadne rezervácie, tie čo boli sa zrušili. Rovnako sa odvolali výročné oslavy ako festival Orchideí, či Gastronomický festival.

Svet sa zo správ dozvedá väčšinou len to, že tu horí, ale všetko je pod kontrolou. Ale to, pod akou kontrolou ste si mohli urobiť predstavu čítaním časopisu. „Čo s tým môžeme robiť my vo farnosti?“ Opýtal som sa pri ostatnom sedení farskej rady. Mocne zazneli slová viery: „Pánova ruka je najmocnejšia, budeme prosieť, aby On zasiahol.“ So skupinou birmovancov sme mali duchovnú obnovu o encyklike pápeža Františka „Laudato si“. Ďalšie skupiny pripravujú modlitbovú reťaz, púť a križovú cestu. Som presvedčený, že otázky, ktoré si kladie otec biskup, by si mal klásť každý jeden z nás v prostredí, kde žijeme.

Pastorácia rodín

Hry birmovancov

FOTOGALÉRIA

Upratovanie pred odpustom

Cestou na cintorín

Čakanie na pohostenie

Budúci miništranti

Radosť božích detí

Malí speváci

Milí priatelia! Ak by ste vnímali, že chcete podporiť misijnú činnosť, pastoráciu alebo chudobných vo farnostiach El Puente a Yotaú, môžete tak urobiť prostredníctvom bankového účtu: IBAN SK080900000000522512863.